

**Chương 393: Hẹn Hò Tại Quần Đảo
Kamsencha Cùng Harriet Và Ellen (1) - Đặt
Chân Đến Kamsencha**
(Số từ: 3669)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

19:19 PM 04/05/2023

Cơ sở đào tạo cấp cao mà chúng tôi sử dụng là một cấu trúc đồ sộ. Tuy nhiên, đó không phải là nơi cho phép bất cứ ai sử dụng nó.

Trong khu vực hạn chế mà chúng tôi đã chọn sử dụng, chỉ có hai chúng tôi vì lý do bí mật và an ninh, nhưng bên trong rõ ràng được trang bị tiện nghi vòi hoa sen và những thứ tương tự.

Khi đến đây, chúng tôi sẽ ướt đẫm mồ hôi như thể vừa thực hiện một cuộc đột kích nào đó, vì vậy chúng tôi sẽ tắm trước khi rời đi, và đó là lý do tại sao chúng tôi luôn mang thêm quần áo. Không chỉ một bộ, mà là nhiều bộ.

Đến sớm sau khi ăn sáng, vẫn còn khoảng giữa trưa.

Đã đến giờ ăn trưa, nhưng vì chúng tôi định luyện tập sau khi ăn xong, nên chúng tôi định dành cả ngày ở đây để huấn luyện chiến đấu.

—Nhưng sau đó.

“Em tắm xong rồi.”

Tôi tắm xong trước và trở lại phòng chờ, và đó là những gì Ellen nói khi cô ấy quay lại.

Cô ấy không có vẻ khó chịu. Ít nhất thì miệng cô không bĩu ra.

Ở trạng thái này, có vẻ như Ellen sẽ không muốn làm điều đó vào ngày mai nếu tôi không đẩy cô ấy?

Không hề hay biết, những lời nói của tôi dường như khiến Ellen nghĩ đến một điều mà cô ấy chưa bao giờ nghĩ đến trước đây.

Có vẻ như lần đầu tiên sau một năm, cô ấy nghĩ rằng tôi có thể ngửi thấy mùi mồ hôi của cô ấy khi chúng tôi va chạm trong các buổi tập, giống như cô ấy đã ngửi thấy mùi mồ hôi của tôi.

Tôi đã không nói bất cứ điều gì, vì vậy cô ấy có thể nghĩ rằng đó không phải là một vấn đề. Nhưng trên thực tế, tôi đã ngửi thấy mùi mồ hôi của cô ấy đủ để phát chán với nó, hoặc có vẻ như vậy.

Ellen nhìn chăm chăm vào những đầu ngón chân trắng bệch trong đôi dép lê của mình, không nói bất cứ điều gì về những gì cô ấy đang nghĩ.

"Này... đó chỉ là một lời vu vơ thôi... về mùi mồ hôi..."

"Đừng..."

Giọng Ellen run run.

"Aaa, đừng nói gì... đừng nói gì cả..."

Đầu cô cúi thấp, hai má đỏ bừng.

Một lời lẽ đã làm hồng trạng thái tinh thần của Ellen.

Tôi đã quên mất, nhưng cuối cùng thì Ellen cũng đã 18 tuổi.

Ở độ tuổi mà cô ấy sẽ nhạy cảm với những thứ như vậy...

Trạng thái tinh thần của Ellen đã suy sụp khi nhắc đến mùi mồ hôi.

Và cô ấy thậm chí không thể đổ lỗi cho tôi vì chính cô ấy là người đã khơi mào chuyện này trước.

Bằng cách nào đó.

Đó không phải là một cuộc chiến vì lý do khác, nhưng có phải tình hình bây giờ là chúng tôi không thể luyện kiếm thuật cùng nhau vì mùi mồ hôi?

Thực sự, nó không làm phiền tôi. Đó không phải là một tình huống mà tôi có thể quan tâm đến những thứ như vậy.

Nhưng trong tình huống này, bất cứ điều gì tôi nói sẽ là một thảm họa.

Tôi - Anh xin lỗi mình đã nói điều đó.

Ellen - Vì vậy, anh đang thừa nhận là em có mùi?

Xin lỗi là không cần thiết.

Tôi - Nó không có mùi, được chứ?

Ellen - Vậy tại sao anh không nói điều đó sớm hơn? Nó phải có mùi. Anh đang nói điều đó bởi vì anh xin lỗi. Vì vậy, nó có mùi ư?

Kết quả tương tự rất có thể xảy ra.

Tôi - Nó có mùi một chút. Nhưng không phải là tự nhiên khi đổ mồ hôi sẽ có mùi sao?

Thậm chí không cần xem xét phản hồi, đây là điều tồi tệ nhất để nói.

Cuối cùng, bất kể tôi nói gì, tôi chỉ có thể làm tổn thương trạng thái tinh thần của Ellen.

Vì vậy, tôi không thể làm gì khác ngoài việc ngồi yên, còn Ellen thì xấu hổ gần chết, chỉ biết cúi đầu.

Ồi, Ellen bình tĩnh và tự chủ của chúng ta.

Trước đây, cô ấy sẽ nói: "Tất nhiên là có mùi rồi, vì chúng ta đang đổ mồ hôi".

Nhưng bây giờ Ellen đã trở thành một thiếu nữ.

Nhưng, này.

Chỉ loay hoay đầu ngón chân, không biết phải làm sao.

Dễ thương.

Dễ thương, nhưng tôi không thể để tâm trí của mình sụp đổ như thế này.

Và ngay khi tôi nghĩ vậy, một làn sóng cảm giác tội lỗi ập đến trong tôi.

Tôi phải nói với Ellen.

Bây giờ, tôi phải nói với cô ấy.

Nhưng tôi không dám nói ra.

"Reinhardt."

Ellen gọi tôi, bồn chồn với những ngón chân của mình.

"Ờm... Vâng."

"Gần đây anh cư xử rất lạ."

Ellen dường như cảm nhận được sự do dự của tôi, đó có lẽ là lý do tại sao cô ấy chỉ đi xa đến vậy. Cô ấy thận trọng quay đầu về phía tôi.

"Chuyện gì vậy?"

Không đời nào Ellen lại không chú ý đến mũi kiếm run rẩy của tôi.

Vì vậy, cô ấy đã kìm nén, và bây giờ cô ấy cuối cùng đã hỏi.

Tôi nên nói với Ellen.

"....."

Nhưng cuối cùng lại không nói được lời nào.

Tôi không biết làm thế nào để đề cập đến chủ đề này.

Ellen im lặng nhìn tôi, rồi tiến lại gần và nhẹ nhàng ôm lấy cổ tôi. Mùi hương từ tóc và gáy của cô ấy làm mũi tôi nhột nhột.

"Lo lắng là đương nhiên."

Chắc hẳn Ellen nghĩ tôi lo lắng vì trận chiến với Ma Vương đang đến gần, và cường độ luyện tập của chúng tôi ngày càng tăng.

Vòng tay quanh cổ tôi, Ellen thì thầm vào tai tôi.

"Sẽ ổn thôi."

Mọi thứ sẽ ổn thôi.

Bất cứ thứ gì và mọi thứ.

Tất cả sẽ thành công.

Ellen cứ thì thầm vào tai tôi.

Cô ấy càng làm vậy, cảm giác tội lỗi của tôi càng tăng lên theo cấp số nhân.

Tôi cảm thấy như mình sẽ mất trí nếu cứ nghe những lời thì thầm nho nhỏ của cô ấy thêm nữa.

Vì vậy, tôi nhẹ nhàng nắm lấy cánh tay của Ellen đang ôm tôi và thả ra.

"Này."

".....Vâng."

"Chúng ta đi chơi một chút đi."

".....?"

Đúng.

Tôi kiệt sức rồi.

"Gần đây chúng ta luyện tập quá vất vả, nếu muốn nghỉ ngơi, chúng ta đi ra ngoài vui vẻ đi."

Chúng ta hãy nghỉ ngơi.

Chúng tôi đã tập luyện rất chăm chỉ, có vẻ như không có thời gian để nghỉ ngơi. Tâm trí của chúng tôi không bao giờ có cơ hội được nghỉ ngơi, và những điều chúng tôi cần nói cứ bị dồn lại.

Hãy làm mát đầu của chúng ta.

Và sau đó, chúng ta hãy nói chuyện.

Nghe tôi nói, Ellen nhìn xuống một lúc rồi khẽ gật đầu.

".....Vâng."

Bằng cách nào đó, giọng điệu của cô ấy có vẻ tươi sáng hơn một chút.

Chúng tôi có thể đến Phố Chính Temple, nhưng hôm nay chỉ là thứ bảy.

Vì vậy, ngày mai là chủ nhật, vì vậy có nhiều thời gian để chơi.

"Hãy mời những người khác nữa."

Ellen gợi ý rằng sẽ rất tuyệt nếu mời những người khác nếu chúng tôi muốn vui vẻ. Tôi đã nghĩ cô ấy sẽ muốn chỉ có hai chúng tôi, nên thật bất ngờ.

Tôi dự định thảo luận một cái gì đó quan trọng.

Nhưng chúng tôi không nhất thiết phải ra ngoài chơi cùng nhau. Rốt cuộc, mọi người sẽ tìm ra cuối cùng.

Adelia đang ở Câu lạc bộ Nghiên cứu Phép thuật, còn Liana và Cliffman dường như đang bận rộn với việc rèn luyện thể chất.

Liana, người sẽ bỏ mọi thứ để chơi khi được yêu cầu, đã từ chối đi chơi vào cuối tuần. Ellen và tôi không thể không cảm thấy tự hào về cô ấy.

"Ra ngoài chơi?"

"Đúng vậy."

"Đi đâu?"

"Anh vẫn chưa biết."

Harriet, người đang cân nhắc việc đến Cục Pháp thuật Hoàng gia, do dự một lúc, nhưng rồi đồng ý đi cùng chúng tôi.

—Harriet, Ellen và tôi.

Cả ba chúng tôi ra khỏi Temple.

Ellen chỉ là một người bình thường vùng kiếm trong nguyên tác, hiện tại cũng không có nhiều thay đổi.

Harriet trong nguyên tác là một người thô lỗ, nhưng bây giờ cô ấy chỉ là một người bình thường, mặc dù rất dễ thương.

Và tôi không thể không nhận ra một sự thật khác.

".....Anh đang nghĩ gì vậy?"

Ellen nghiêng đầu khi nhìn thấy vẻ mặt kỳ lạ của tôi.

"Anh vừa nhận ra một điều thực sự đáng ngạc nhiên."

"Vâng?"

"Có lẽ anh thực sự là một tên chăm chỉ đáng kinh ngạc?"

"...?"

"Ồ."

Thật bất ngờ và bất ngờ...

Nếu tôi nghĩ về nó, tôi là một người siêng năng.

Tôi dậy sớm mỗi ngày để luyện tập, và vào cuối tuần, nếu không có kế hoạch đặc biệt, tôi sẽ hoàn toàn tập trung vào việc trau dồi tài năng, kiếm thuật của mình với Ellen tại trường đấu.

Mặc dù hầu hết những việc tôi làm đều bị coi là lưu manh, nhưng tôi thực sự là một kẻ siêng năng khá nổi bật trong số đó. Nó không chỉ là về việc học tập; ngay cả khi xét đến thành tích trong lĩnh vực chính, tôi nên được gọi là người đứng thứ hai trong năm hai của Temple, sau Ellen.

Trước lời nói đột ngột của tôi, Ellen và Harriet nhìn tôi với đôi môi hơi há hốc.

"...Thật sự không sai."

"Em biết. Em ghét phải thừa nhận điều đó, nhưng đó là sự thật..."

Ngẫm lại cũng không sai, cho nên đối với cả hai người dường như càng kinh ngạc hơn.

Reinhardt là một sinh viên gương mẫu.

Một sinh viên gương mẫu lưu manh.

Dù sao thì, Ellen siêng năng, Harriet siêng năng, và tôi siêng năng.

Vì vậy, chúng tôi chưa bao giờ thực sự chơi cùng nhau trước đây và bây giờ khi chúng tôi quyết định chơi, chúng tôi không biết phải làm gì.

Chúng tôi ra khỏi Temple mà không có kế hoạch.

Nhưng chúng tôi không biết đi đâu. Chúng tôi quyết định vui chơi, nhưng chúng tôi nên làm gì để vui chơi?

Điều duy nhất tôi nghĩ đến là ăn cùng họ. Tất nhiên, nó sẽ chủ yếu dành cho Ellen.

"Em muốn đi biển."

Ellen đã nói một điều mà tôi và Harriet không bao giờ ngờ tới.

—Biển.

"Biển? Không phải xa lắm sao?"

Không có bãi biển nào gần thủ đô hoàng gia, Gadium.

"Đó không phải là một vấn đề lớn."

"Làm sao? Nếu là cổng, còn có một hàng chờ..."

"Anh là một người tuyệt vời, vì vậy anh có một cái gì đó như thế này."

Đôi mắt của Harriet mở to khi cô ấy nhìn thấy Biểu tượng hoàng gia mà tôi có.

"Không, làm sao anh có được thứ này... Ah... em hiểu rồi..."

Harriet dường như nhận ra rằng tôi là chủ sở hữu của Alsbringer và hiểu ra tình hình.

Và rồi, đầu cô ấy tự nhiên quay lại.

"Còn Ellen thì sao?"

"Vâng."

Ellen cũng lấy trong túi ra chiếc Biểu tượng hoàng gia và đưa cho Harriet xem. Harriet nhìn hai Biểu tượng hoàng gia trước mặt và ngây người nhìn tôi.

"Wow... Vì vậy, bây giờ, em phải..."

"Theo một cách nào đó, anh có địa vị cao quý hơn em. Em cảm thấy thế nào, thưa Công chúa? Cảm giác như thế nào khi gặp một người có địa vị tương đương với Hoàng tộc?"

"Anh, anh không nên nói như vậy! Đồ khốn!"

*Cạch!

"Này! Sao em dám chạm vào cơ thể của một người có địa vị tương đương với Hoàng tộc? Hả? Em muốn bị bắt vì tội phạm thượng sao?"

"Oa, oa... Oa, thật là. Cái thứ rác rưởi này... Cái thứ rác rưởi này..."

Harriet tức giận đến mức răng va vào nhau lập cập, và mặt Harriet đỏ bừng khi cô ấy run rẩy.

Dù sao thì, chúng tôi có thể đi bất cứ nơi nào có công dịch chuyển.

Thời tiết vẫn còn lạnh nên xuống biển hơi quá. Sau khi Harriet bình tĩnh lại sau cú sốc và kinh ngạc, tôi nhìn Ellen.

"Em chỉ muốn nhìn thấy biển, hay em muốn đến một bãi biển nơi mình có thể bơi?"

"Thật tuyệt nếu chúng ta cũng có thể bơi."

Sau đó, chúng tôi nên đi đến một khu vực nhiệt đới. Nó không phải là không thể. Hôm nay là thứ bảy, nên dù chúng tôi có đi chơi một ngày cũng không sao.

—Hệ thống công dọc.

Về mặt này, nó tốt hơn nhiều so với nơi tôi sống ban đầu.

Một bãi biển nơi có thể bơi lội.

Đúng như tôi nghĩ, một nơi xuất hiện trong tâm trí tôi.

"Này, tại sao chúng ta không đến gần nơi mà chúng ta đã thực hiện nhiệm vụ đảo hoang trước đây?"

"Uh-huh."

"Oa! Đúng vậy?!"

Nhìn vẻ mặt hào hứng của Ellen và Harriet, cả hai dường như đều nhiệt tình đồng ý.

"Đó sẽ là Quần đảo Kamsencha."

"Ừ, tớ cũng nghĩ vậy."

Harriet và tôi đã hoàn toàn quên mất nó, nhưng Ellen nhớ tên chính xác.

Lãnh thổ Đế quốc, Quần đảo Kamsencha.

Đó là nơi chúng tôi thực hiện nhiệm vụ của nhóm đảo không người ở, nhưng chúng tôi không biết nhiều về Quần đảo Kamsencha là nơi như thế nào, khi chúng tôi đi qua cổng dịch chuyển và được dịch chuyển bởi một pháp sư.

Ellen và tôi đi qua cổng dịch chuyển, cảm biểu tượng hoàng gia.

Bất kể chúng tôi đi đến cổng dịch chuyển nào, Harriet có vẻ rất ấn tượng khi thấy biểu tượng hoàng gia cấp cho chúng tôi quyền tự do ngay lập tức.

"Không có kiểm tra gì cả."

"Tất nhiên rồi."

Khi sử dụng cổng dọc, người ta thường phải xác minh danh tính, điểm đến và mục đích của chuyến đi. Không có sự kiểm tra nào như vậy cả. Không chỉ cho Ellen và tôi, mà còn cho người bạn đồng hành Harriet của chúng tôi.

Sau khi đi qua một số cổng dọc khổng lồ, khi chỉ còn lại cổng dọc dẫn đến Quần đảo Kamsencha, những người bảo vệ đã đóng băng khi nhìn thấy biểu tượng hoàng gia.

"Quần đảo Kamsencha, các bạn nói sao? Vâng! Tôi sẽ kết nối cho mọi người ngay!"

Có lẽ đây là lần đầu tiên họ nhìn thấy một người có biểu tượng hoàng gia ở một thành phố tỉnh lẻ, những người bảo vệ đông cứng và dò dẫm.

Vì vậy, chúng tôi đã có thể đi du lịch gần như ngay lập tức đến Đảo Kamsencha ở Quần đảo Kamsencha.

Tuy nhiên, khi đến đảo Kamsencha, những ký ức về nhiệm vụ trên đảo hoang năm ngoái lại ùa về do không khí nóng và ẩm.

Cánh cổng chúng tôi vừa đi qua rất nóng, nhưng nơi này mới là nơi nóng thực sự.

"...Có phải chỉ mình anh hơi hối hận về điều này ngay khi chúng ta đến không?"

"...Em cũng vậy."

"..."

Một cách tự nhiên.

Trong một khu vực ẩm ướt, đổ mồ hôi là không thể tránh khỏi. Harriet bắt đầu quạt cho mình ngay khi cô ấy đến, có vẻ như rất nóng.

Ellen liếc nhìn cổ mình rồi nhìn tôi.

"Chúng ta trở về đi."

Điều này thực sự không thể chịu nổi.

"Anh chưa bao giờ nghĩ rằng em có mùi hôi vì mồ hôi. Ngay cả khi em đổ mồ hôi, anh nghĩ rằng nó ổn, nhưng anh chưa bao giờ nghĩ rằng nó tệ cả."

"...?"

"...Mùi mồ hôi? Anh đang nói cái gì vậy?"

Không thể kìm lại được, tôi đã thẳng thừng tuyên bố, và Ellen trông có vẻ hơi khó chịu.

Harriet dường như không thể hiểu những gì đang được nói.

KHÔNG...

Cho dù tôi có lo lắng về trạng thái tinh thần của cô ấy thế nào đi chăng nữa, đó là một tuyên bố quá biến thái.

Ellen dường như suy nghĩ một lúc rồi nghiêng đầu.

"...Anh có thích mùi mồ hôi của em không? Tại sao?"

'Làm gì có ai thích một mùi như vậy? Tại sao anh thích nó?'

'Anh thích em đến mức thích cả mùi mồ hôi của em sao?'

Mặc dù không có ý đó, nhưng khi Ellen nhìn tôi với vẻ mặt đó, tôi không thể không nghĩ vậy!

‘Anh muốn ở bên em cả ngày và thậm chí học cùng lớp? Nó cảm thấy tương tự như thời gian lúc đó!’

"Làm ơn, chúng ta hãy dừng cuộc nói chuyện điên rồ này lại."

"...Tại sao lại điên thế này?"

"Uh, nó chỉ khiến em phát điên lên thôi. Đủ rồi."

"Được rồi."

"Mùi mồ hôi...? Anh có thích thứ đó không?"

Harriet nói, hơi sửng sốt.

"Không, đấy không phải nó!"

"Thế nó là gì?"

Khi tôi cố giải thích điều gì đó với Harriet, Ellen nắm lấy tay áo tôi và lắc đầu quầy quậy.

Như thể cô ấy sẽ giết tôi nếu tôi nói vậy.

"Chúng ta hãy đi thôi."

Tuy nhiên, chúng tôi không biết nhiều về đảo Kamsencha. Thứ nhất, nhiệm vụ đảo hoang mà chúng tôi đã thực hiện là một trong vô số hòn đảo hoang nằm rải rác gần Quần đảo Kamsencha, và chúng tôi không biết hòn đảo đó ở đâu.

Mặt khác, đảo Kamsencha là một nơi đông dân cư và là một lãnh thổ của đế quốc, có những người dân thường và cửa hàng ở khắp mọi nơi, ngay cả khi đó không phải là một thành phố lớn.

Thủ đô hoàng gia vẫn còn se lạnh vào đầu mùa xuân, và chúng tôi đã không tính đến khả năng đến vùng Kamsencha, cách thủ đô hàng nghìn km, trước khi rời khỏi Temple.

Vì vậy, chúng tôi mặc những bộ quần áo bình thường với những chiếc áo khoác không phù hợp với khí hậu nhiệt đới chút nào.

"Chúng ta có nên sử dụng Ma pháp không?"

Harriet có thể đã sử dụng thứ gì đó tương tự như Ma pháp cảm ứng lạnh giá mà Eleris đã sử dụng cho chúng tôi ở Darkland lần trước.

"Ồ, chắc các bạn đến từ một nơi lạnh giá. Nếu các bạn mặc như vậy, các bạn sẽ bị nóng. Tại sao không mua quần áo?"

Ngay cả những người bán hàng rong cũng bảo chúng tôi mua quần áo mới.

"Ma pháp rất hay, nhưng hãy mua quần áo trước đã."

"Được rồi."

Vì chúng tôi cảm thấy như đang ở trong phòng tắm hơi trong thời tiết ẩm ướt này, nên chúng tôi tự nhiên đi đến một cửa hàng quần áo.

Ellen mặc một chiếc váy xòe màu trắng với chiếc mũ rơm hình tròn và đôi xăng đan nhẹ.

Harriet mặc một chiếc áo phông quá khổ với quần đùi ngắn và đi dép lê. Đó là một phong cách thời trang hơi không đây.

Tôi đi dép lê, mặc quần đùi và thứ gì đó tương tự như áo sơ mi Aloha.

Vì chúng tôi có thể đi bơi nên chúng tôi đã mua đồ bơi ngay lập tức.

"Cảm thấy tốt hơn rồi."

"Thực vậy."

"Em có thể sử dụng Ma pháp nếu cần."

Mặc dù có cảm giác như chúng tôi đã đi du lịch sau khi chỉ muốn đi ra ngoài trước nhà, nhưng trong mọi trường hợp, mọi nơi mà cổng dọc kết nối đều giống như sân trước của tôi.

Ellen, mặc váy trắng, đội mũ rơm, tay chân trắng nõn, phản chiếu ánh sáng chói mắt. Harriet xõa tóc, tạo ra một sự rung cảm mới.

Bãi biển sớm hiện ra, và Ellen uống một quả dưa bán trên đường. Có lẽ nó làm cô nhớ lại ngày xưa.

"...Vị đắng."

"Thật không? Tớ nghĩ nó rất ngon..."

Harriet cũng hớp một ngụm dừa mà Ellen đưa cho và làm bộ mặt chua chát.

"Vâng... Đáng."

Nhìn hai người cãi nhau vì một quả dừa là một cảnh khá thú vị. Ellen mang theo trái dừa. Cô ấy sẽ không vứt bỏ thức ăn.

Khi tôi nhìn chăm chăm vào hai người, họ nhìn lại tôi khi họ đi về phía trước.

"Anh đang làm gì thế?"

"Nhanh lên. Nặng gắt quá."

"Ồ, ừm. Đúng rồi."

Chúng tôi đã thay quần áo phù hợp với thời tiết. Đã đến lúc bắt đầu hành động một cách nghiêm túc.

"Tớ đói."

"Tớ cũng vậy."

Vào buổi sáng, sau khi tập luyện mà không ăn trưa, chúng tôi thực sự đói. Có vẻ như Harriet cũng chưa ăn trưa. Cả hai đều mím môi và có vẻ mặt lo lắng, như thể họ muốn ăn thứ gì đó.

Chúng tôi muốn đi biển.

Sau đó, chúng tôi nhớ đến nhiệm vụ của nhóm đảo hoang và đến đảo Kamsencha.

Chỉ có một thứ mà hai người này có thể muốn ăn ngay bây giờ.

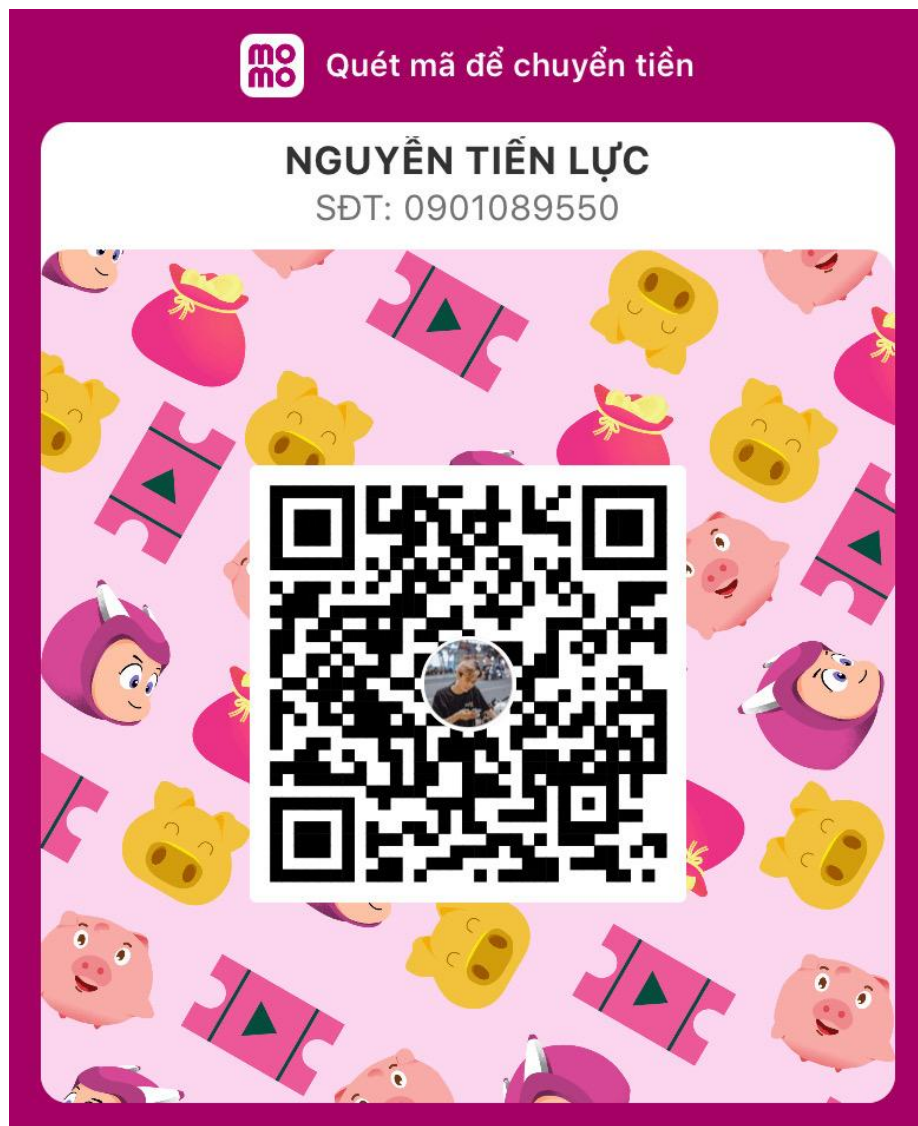
"Muốn ăn tôm hùm sao?"

“Vâng.”

"Đúng rồi!"

Cả hai đều rất đồng tình với ý kiến của tôi.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé.)

Thanks For Reading